

Zondag 16 februari 2025: 6^e zondag door het jaar Jeremia 17, 5-8 en Lucas 6, 17.20-26

VERKONDIGING

De evangelist Lucas is de auteur van de zo genoemde 'veldrede' welke we zojuist gelezen hebben. En wat opvalt is dat hij ongemeen scherp is in zijn woordkeuze. Vooral de z.g. weerspreuken verwoorden een zekere bitterheid. Lucas getuigt er van dat hij het onrecht onverdraaglijk vindt. Ik heb de indruk dat wij zo'n verontwaardiging over het algemeen wel kunnen begrijpen omdat zoveel onrecht ook vandaag gulzig en krachtig om zich heen grijpt. Wij herkennen in grote lijnen dan ook die onvrede waarom Lucas zijn hart lucht. Want is het niet zo dat we het ook voelen in onszelf. De bitterheid om zoveel onrecht kunnen we niet zomaar van ons afschudden. Het scherpe contrast met de zaligsprekingen die er aan vooraf gaan maakt het allemaal alleen nog maar schrijnender. Het zijn de slachtoffers van een samenleving die zalig geprezen worden. De verontwaardiging van Lucas is dan ook begrijpelijk en lijkt helemaal terecht.

Als wij niet willen toegeven aan wanhoop of niet overmand willen worden door allerlei vormen van cynisme, dan is dat omdat we oog en oor hebben voor een diep verlangen dat in ons leeft. Verlangen naar iets dat groter is dan onszelf, groter dan de wereld waarin we vandaag de dag leven, verlangen naar een gerechtigheid die ieder mens omarmt. En juist zo'n verlangen kan ons op de been houden. We beseffen maar al te goed: er komt geen grote spectaculaire revolutie waar we wellicht van dromen, en misschien zelfs reikhalzend naar uitzien. De lezingen van deze zondag zetten ons opnieuw met beide voeten in de realiteit. Want dat is de uitdaging waar we voor staan. Deze wereld ons gegeven, geconfronteerd met een actuele situatie die bol staat van verschrikking en negativiteit.

We kunnen de verontwaardiging van Lucas goed begrijpen als een protest dat voortkomt uit een innerlijk verlangen: een verlangen naar een leven in gerechtigheid en gedeelde zorg voor allen. En daarmee klagen wij in onze dagen de angst aan rond de voortdurende strijd in en om Oekraïne en het o zo wankel bestand van Israël met Hamas, dreigende hongersnood vooral in verschillende Afrikaanse landen, de macht van het geld die toekomst wil bepalen, een veel te lang moeten wachten op werkelijke oplossingen voor het vluchtelingenvraagstuk en een toeslagenaffaire.... en al die andere voorbeelden van onrecht.

De Schriftlezingen laten duidelijk een vastberaden toon horen. Er is – God zij dank – perspectief op een alternatief. In de lezingen wordt het telkens zwart – wit verwoord. Er is geen tussenruimte. De uitdaging bestaat er immers in dat we een keuze maken. Een keuze die ons wordt voorgehouden en ingepompt door een verlangen naar echt en authentiek leven.

Heel veel redeneringen, toekomstbeelden worden als afgoden vereerd. Want laten we ons niet vergissen: ze bestaan echt en houden een bestaan voor van pure zelfgenoegzaamheid en zorgeloosheid. Uit allerlei hoeken wordt dat gevoelen juist ook in deze dagen opgeroepen en voorgehouden. Geld geeft dubieuze mensen machtsposities en over de hoofden van landen dreigt er over hun toekomst beslist te worden.

Er is telkens weer een profetische stem nodig die herinnert aan ons verlangen om te leven in waarachtigheid. Het verlangen nodigt immers uit de handen uit de mouwen te steken, het verlangen inspireert om kleine stappen voorwaarts te zetten.

Jeremia, profeet ten tijde van de ballingschap ziet het voor zijn ogen gebeuren. . De verblindheid door het surrogaatgeloof. Het is van alle tijden. Het jachtig nalopen van voorgespiegelde zaligheid dat zich van de wereld niets aantrekt of enkel uit is op eigen

belang. Dat zijn de afgoden van zijn dagen. En ze zijn vandaag de dag nog steeds van kracht, al hebben ze een andere vorm gekregen van bijvoorbeeld eigen land of eigen volk eerst. Jeremia heeft het over een leven dat gehoor geeft aan de roepstem van de Ene en niet van de afgoden. Zo iemand vergelijkt hij met een boom die geplant is aan levend water. We leven van verlangen. Verlangen naar gerechtigheid en geluk. We beseffen dat ons verlangen nooit helemaal gestild kan worden. Daarom willen we het levend houden, omdat we de hoop niet willen opgeven. Met de zaligsprekingen houdt Jezus ons voor dat we vandaag kunnen werken aan elkaars geluk.

Pastor Denis Hendrickx o.praem.